

være afgørende? Ministeriet har ogsaa følt sig en Smule ilde berørt ved denne Sag — jeg har været oppe i Ministeriet og har talt med en af Embedsmændene —, og man har derfor paa Trods af Lægernes Erklæring her ment dog at burde gaa et Skridt videre og har foretaget det ekstraordinære Skridt at henvende sig til Universitetets retsmedicinske Institut, som altsaa er en højere Instans. Instituttet svarer, „at man kan tiltræde Arbejderforsikrings-Raadets Opfattelse, ifølge hvilken der ikke kan antages at være nogen Aarsagssammenhæng imellem det afdøde overgaaede Ulykkestilfælde og Dødsfaldet“. Det kan ikke „antages“, men hvad man kun kan „antage“ eller „ikke antage“, maa der altsaa kunne være nogen Tvivl om, og hvor der er Tvivl, skal jo netop „Tvivlen komme forulykkede til gode“, hvis disse Ord, der staar her, er andet end Ord og tomme Ord. Nu ved jeg jo nok, at der er et stærkt Sammenhold i Lægestanden — jeg mindes „Standens Ære“ —, men jeg haaber inderligt, at et saadant Sammenhold ikke har gjort sig gældende her, thi saa vil det efter min Mening geraade Standen til meget liden Ære.

Efter denne Erklæring fra retsmedicinsk Institut har Indenrigsministeriet ikke ment at kunne gaa imod Arbejderforsikrings-Raadets Indstilling, og Enken faar altsaa ingen Erstatning. Hun søger igennem Skibets Reder i Marstal at faa Sagen genoptaget; men Indenrigsministeriet skriver, at da det er statueret — „statueret“ — ved den trufne Afgørelse, at Dødsaaarsagen ikke kan henføres til Ulykkestilfældet, maa det have sit Forblivende ved den af-sagte Kendelse.

Det forekom mig, at denne Sag kunde trænge til nogen Oplysning, og med Glæde efterkom jeg den Anmodning, der var rettet til mig om at gøre alt, hvad jeg kunde, for, at denne Enke kunde faa nogen Erstatning, fordi hun havde mistet sin Forsørger efter et Ulykkestilfælde — jeg tør jo ikke sige ved et Ulykkestilfælde, men faktisk er det, at Dødsfaldet indtræffer efter Ulykkestilfældet. Det meddeles mig — ganske vist af en Svoger til afdøde, en Broder til Konen, men derfor har man jo ikke Lov til at anse hans Udsagn for mindre troværdigt —, at han har kendt den afdøde gennem mange, mange Aar, og at han aldrig har vidst, at denne unge Mand, der var i sit 35te Aar, har fejlet noget som helst, at han tværtimod var sund og stærk. Han meddeler mig endvidere, at Enken er

svagelig, at hun har 4 Børn, hvoraf den ældste kun er 9 Aar gammel, og at de sidder i trange Kaar. Dette var mig dog ikke nok. Jeg søgte og fik yderligere Oplysninger, som gik ud paa, at den paagældende Mand aldrig havde konsulteret en Læge, og at han aldrig med et Ord havde udtalt, at han led af blot saa meget som et Ildebefindende. Hans Forældre erklærer at de aldrig, saa længe han har levet, ved noget om, at han har følt sig syg. Hans mangfoldige Kammerater, som han har været sammen med paa forskellige Skibe, erklærer, at de kender ham kun som en rask og dygtig Sømand, der aldrig har klaget over noget som helst, og at han var i Besiddelse af et sjældent godt Humør. Ikke desto mindre har man den Dristighed her at sige, at han „vistnok led af Mavesaar“. Nu behøver man ikke at være Læge for at vide, at Mavesaar er ikke noget, man gaar med uden at føle det. Som Regel er Mavesaar vel en Følge af en langvarig Mavekatarrh, og slikt plejer jo i høj Grad at virke paa Humøret. Jeg spørger da igen uden nogen som helst Ængstelse for Svaret: har det ikke Sandsynligheden imod sig, at en Skibsfører — ikke en Dampskibskaptejn, men en Fører af et Sejlskib — skulde kunne gaa med Mavekatarrh uden at ane det, endogsaa med en saa vidt fremskreden Mavekatarrh, at den gaar over til at blive Mavesaar? Han har ofte og i lange Tider levet udelukkende af Saltmad; han har været vaad Døgn igennem og har ikke været af Klæderne Døgn igennem — og saa skulde saadan en Mand have gaet og baaret paa Spiren til en saa alvorlig Sygdom, at han uden forudgaaende Ildebefindende dør deraf i Løbet af ganske faa Dage, og det uden at han har anet noget om, at han har baaret paa denne Sygdomsspire! Jeg siger: det har i alt Fald Sandsynligheden imod sig. Yderligere meddeler en Navigationslærer mig, at han har sejlet sammen med den afdøde i 14 Maaneder, at han har kendt ham fra Barndommen af, og at han aldrig har hørt noget om, at denne Mand har klaget over det allermindste, ikke en Gang over saa meget som et lille Ildebefindende, tværtimod, staar der igen, „han var en sund og kraftig ung Mand“.

Det stod mig ganske klart, at man her stod overfor meget stærke Kræfter, og derfor vilde jeg gerne have saa udførlige Oplysninger som muligt. Jeg skrev derfor til den Læge i Marstal, som var Læge i dette Hjem, og jeg fik fra Dr. Kromann i Marstal følgende Attest: „At jeg aldrig har